

[Vagn Bro.]

et Forslag som det foreliggende, der gaar ud paa at fremhæve Sagførernæringen som den mest betryggende, sige, at man kommer fra Dynen og i Halmen.

Jeg ved ikke, om den højtærede Minister finder Anledning til at fremkomme med Udtalelser med Henblik paa dette store Sagførerkrak, eller om vi maaske kan drøfte Spørgsmaalet om Kontrollen med Sagførerne i et Udvalg, det skal jeg lade staa hen, men naar man altsaa stiller Spørgsmaalet om, hvorvidt man helt eller delvis skal gaa over til Sagførernes Eneret paa de her omhandlede Omraader, maa jeg sige, at mit Parti og jeg maa tilslutte os Forslagets Betragtninger, at dette ikke bør ske. Og det bør det ikke, fordi det er uomtvisteligt, at en Del særdeles agtede Medborgere med den bedst mulige Vandel, den bedst mulige Økonomi og det bedst mulige Omdømme, og for øvrigt ogsaa med en ret stor Forretning, uomtvisteligt har uddannet sig til særdeles dygtige Varetagere af Folks Interesser inden for det specielle Omraade, som vi her drøfter. De har gjort det paa en saadan Maade, at ingen har lidt Skade derved, og ingen Klager er fremkommet, og de har, som jeg nævnte, i hvert Fald inden for visse Dele af Riget opnaaet et vist Klientel. Det drejer sig egentlig ikke om saa overmaade mange. Saa vidt jeg har set af Betænkningen — Opgørelsen her er ganske vist en 5—6 Aar gammel —, drejer det sig i alt om en ca. 160 Virksomheder i Danmark; de er ikke ligeligt fordelt over hele Riget, men saa vidt jeg har forstaaet, har henvend en Fjerdepart af Landets Politikredse, navnlig de sønderjyske, mange af disse Retskonsulenter.

Men altsaa, under Hensyn til, at en Del af disse Virksomheder er drevet upaa-klageligt, og at vi med Rette her til Lands ikke er stive i først og fremmest at kræve Eksaminer som det eneste saliggørende, er man altsaa ikke skredet til denne direkte Sagførerenet, og man er heller ikke gaaet til at indføre særlige Begrænsninger over for særlige Omraader. Man kunde — som det ogsaa er nævnt i Betænkningen — være gaaet en anden Vej og have sagt, at ligesom vi har en særlig Sagførerbestalling af forskellig Art for de forskellige Sagførerkategorier, saaledes vilde vi kunne betinge den Virksomhed, vi her taler om, af en særlig offentlig Tilladelse eller Autorisation eller noget saadant. Man er imidlertid — og det forekommer mig med Rette — ogsaa meget tilbage herfor, og vi er i min Gruppe enige om at finde det rigtigt; jeg henholder

mig til den Begrundelse herfor, som findes i Bemærkningerne til Lovforslaget. Det vilde uomtvistelig blive meget vanskeligt at fastsætte Betingelserne for saadanne Tilladelser, og jeg maa føje til, at de, jeg repræsenterer i denne Sal, er paa dette som paa andre Omraader ikke Tilhængere af Bevillingssystemet sat i Højsædet. Frihed, men under Ansvar for Loven, maa gælde baade i Henseende til Udøvere af disse Virksomheder og ogsaa for den Befolkningsgruppe, som henvender sig enten til Sagførere eller til dem, der ikke er Sagførere. Dertil kommer, at saadanne offentlige Autorisationer, ja, blot dette, at de paagældende skulde henvende sig paa offentlige Kontorer og meddele, at de vilde begynde en saadan Virksomhed, uden al Tvivl i Offentlighedens Øjne vilde medføre, at man forlenede disse Virksomheder med en Slags offentlig Anerkendelse, som det afgjort ikke har været Meningen at ville give dem.

Derimod maa man — og det er her, Lovforslaget efter min Mening med Rette sætter ind — betragte det offentlige Opgave som den at standse de Virksomheder, der udøves af Personer, hvis Vandel og hele Habitus er saadan, at man maa nære Ængstelse for, at de vil begaa skadegørende Handlinger over for deres Klientel. Det gælder — det er fuldkommen rigtigt fremhævet — ingenlunde alene de Personer, som tidligere er straffet, det gælder ogsaa en hel Række Personer, som har haft den Evne — og det er egentlig det mest farlige — at balancere paa det meget smalle Bræt, som skiller den Side af Samfundet, hvor man følger Loven, fra den Side, der falder ind under Straffeloven. Her aabner Lovforslaget Adgang til at skride ind med Forbud mod, at slige Personer kan optræde paa dette Omraade. Disse Bestemmelser findes i Lovforslagets § 3, og de særlige Metoder, man her kan bringe i Anvendelse, nævnes i § 4 — jeg skal ikke ved denne Førstebehandling komme ind paa dette.

I Hovedsagen tror jeg, at Lovforslaget er formuleret rigtigt. Det er muligt, at vi under en Udvalgsbehandling kan faa mere med, det er ogsaa muligt, at vi kan faa en anden Formulering af en enkelt Bestemmelse, men det Spørgsmaal mener jeg vi rettest skal overlade til Udvalget. I Hovedsagen kan jeg ganske tiltræde de Retningslinier, der findes i Lovforslaget.

Ogsaa maa jeg meget anerkende, at man allerede ved dette Lovforslags Fremkomst har forudset Straamandsssystemet, og at man gennem Ordene „eller deltager i“